

LBRIS

We know
books

TUDOR CREȚU

Maluri

Cuprins

Ecranări (1)	7
Maluri (1)	71
Ecranări (2)	145
Cine?	197
Deadliest... ..	255
Maluri (2)	273
Omul velin.....	287
Maluri (3)	311

Exprimarea dialectală, peltică sau agramată a unora dintre personaje a fost marcată ca a atare, cuvintele în cauză fiind trecute în cursive, literele lipsă – sărite, „mâncate” – în(tre) paranteze. Cacofoniile, ligamentele etc sunt asumate în virtutea „expresivității involuntare” care le definește ca elemente ale oralității cotidiene.

ECRANĂRI (1)

I

Asistenta Ilin deschise iritată ușa:

– Șapte!

– Tu cât ești?

– Opt.

– La fix!

– Aproape.

– Șapte, reluă enervată femeia.

– Optu-i, doamnă, aici completează Panciu și-l trase pe Edi după el. Domnu-i opt.

– Haideți!

– Salut, Panciule, mersi.

Și îi strânse mâna. Mai tare decât la început.

În cabinet mobilele erau noi. Urologul avea aerul unui oficial: ochelari de inox, lentile sterilizate, fără îndoială, și ele. Faianța urca, albă-albă, mai sus decât în celelalte încăperi. Și, dintr-odată, distinsul doctor Morar i se înfățișă ca o făptură metalică pe de-a întregul.

– Sunteți prieten cu Panciu, se interesă asistenta?

– Și el cu mine, amici.

Medicul le reteză sec conversația cu un *vă ascult* care albi și mai tare pereții.

– Doare, ca să fiu direct, de câteva luni deja, când mă excit. Cum intru în errecție și, har Domnului, cam

intru, cum mă curentează umăru sau genunchiu. Sau, nu știu, încheietura mâinii stângi și a celei drepte. Simetric, ăsta-i cuvântu. Aici și aici: și se bătu cu degetul în cot și antebraț. Sau mai știu io pe unde. Îi o durere umblătoare, ca să zic așa, mobilă. Și trebe, mă scuzați, doamnă, să ejaculez ca să treacă. Și glezna doare, dacă vă vine să credeți.

Medicul era înalt și slab, un fârlifus cărunt care articula meticulos cuvintele și le explica suav, chiar și moșilor, alcătuirea aparatului genital. Le arăta – unghiile-i erau lungi – schemele sângerii de pe pereți: râlele lăsate, testiculele, venele spermatice. Din când în când, utiliza și Parker-ul, primit de la studenți, pe post de indicator, și încercuia vag pe câte o planșă.

– S-o luăm, haideți, cu-nceputu. Vă-ntindeți, vă rog, și vă ridicați cămașa, vă descheiați la pantaloni.

Patul era alb și el, curat. Asistenta așternu o pânză ca de păianjen, un „șervețel” imens, străveziu care, preț de o secundă, se balonă și plană.

– Dacă-i grav, să puneți și peste una, o pânză de-asta vreau să zic. Peste mine. Să m-acoperiți cu totu.

Gluma trecu drept o simplă stridentă. Edi își desfăcu cureaua și se întinse atent, încordat. Medicul îi făcu, cu tubul de gel în mână, semn să își tragă tricoul până spre plex.

– Să vedem...

Îl unse și îi lipi de pelvis „ochiul” electronic. Ecranul se umplu de forme negricioase, vagi. Morar începu să dicteze.

– Prostată 3,13 x 4, 56 – volum.

– Mare adică, mult?

– Nu vă faceți griji!

Și luă organele la rând. Senzorul luneca pe piele. La sfârșit, Edi primi o hârtie asemănătoare cu pânza de sub el, să se șteargă. Asistenta notase citeț. Observațiile se imprimaseră pe încă două foi, pe lângă cea roz, care îi revenea lui.

– Acuma trecem dincolo... Și Morar îi arătă un scaun bizar, cu picioare metalice. Urcați, cu-ncredere, suiți-vă pe stativ.

Începu să-i palpeze testiculele. Venele se umflau și înverzeau. Abia atunci observă: de perdele sau jaluzele nici urmă. Măcar o pânză ca cea pe care se întinse să fi pus – asistenta, evident – peste termopane. S-o fi prins, pur și simplu, cu scoci.

Morar se juca, asta era impresia, cu testiculele și cugeta. Le învărtea ca pe niște bile în palmă. Nu s-ar fi mirat să le desprindă cu totul, fără ca el, suferindul, să simtă ceva, și să facă giumbușlucuri cu ele sau să arunce, cam cum aruncase el franja de mop, testiculul bolnav la coș. Căci de testicule, de unul sau de amândouă, era, negreșit, vorba, de ceva – un virus, o bacterie – ce lucra în miezul lor dens, globular.

– Detectez un început de varicocel, de dilatare, da, de venă spermatică. Vă-ntoarceți puținel și aplecați. Facem, pauza fu solemnă de-a dreptul, tușeu rectal.

Edi se execută îngrozit. Doctorul își puse o mână nouă și își flexă, instinctiv, degetele. Repetă tacticos:

– Să vedem...

Se trezi dat cu altfel de gel, mai transparent și apos. Și arătătorul medicului lunecă până la rădăcina înăuntru.

– Doare unde apăs? Că mulgem prostata, asta facem acuma.

– O presiune simt așa, o...

– Da nu-i ca la dentist, când nimerește dintele bolnav sau...

– Nu-mi vine, în niciun caz, să urlu.

Morar mototoli mănușa și se spală pe mâini. Edi își trase, ca după un exercițiu fizic, nădragii la loc. Burta îi înăbușea catarama. Aruncă și el hârtia primită să își șteargă abdomenul. Pe durata tușeului o strânse bezmetic în pumn. Panciu trecuse și el prin așa ceva. Prostata fostului coleg i se înfățișă ca o bilă, mult mai roșie, de biliard care fusese siluită cu degetul și care vibra poate și acum în centrul pânzei de păianjen, al rețelei în care era țintuită.

Se așezară. Și Morar umplu un bilețel cu litere mărunte. Edi nu discernu decât VSH-ul, undeva pe la mijlocul șirului strâmb de liniuțe. Hârtia era ieftină și ea, străvezie. Medicul detesta brizbrizurile. Prefera sau, cel puțin, afișa o simplitate imaculată: halat imemorial, cămașă 1 iunie. Parker-ul era, evident, o excepție. Pe primul halat, apropo, își cususe singur numele. Acele îl fascinau de mic.

– Astea-s de sânge, analizele. Toate le faceți, cele hormonale inclusiv. Creatinina, da, prolactina, v-am scris aici. Vecinu, și atinse peretele, doctoru Prisac, de lângă, -i endocrinolog și o să mă consult și cu dânsu. Plus spermogramă și spermocultură, să vedem și cu fertilitatea, de pildă, cum stați, sperma cât îi de curată. 150 de lei vă iau acu. Și, dacă veniți în mai puțin de o lună, prețu consultației scade la jumate.

Acasă, făcu baie și își luă treningul nou. Puse, ca în fiecare seară aproape, *chillout* și se tolăni. Rozul scrisorii medicale era tot mai deschis. Țedula părea dulce de-a dreptul. *Motivul prezentării: durere neuropată, jenă testiculară combinată cu...* Ridică documentul un pic mai sus, îl examinează în felul unei radiografii, la

bec. Foicica se decoloră și mai tare. *Vezică urinară în semirepleție; colecist drenat, fără calculi; prostată 3,13 x 4, 56 cm.* Parafa era verde. Deasupra semnăturii stătea, limpede, scris *Sedocalm*. Avea să piseze medicamentul, să și-l presare pe frunte. Lipsa de calciu fusese, de asemenea, subliniată – celulele nu asimilau, ceea ce-i amplifică durerile. „Hipersensibilitatea dumneavoastră așa se explică” și Morar pleoscăi. „Bun, replică Edi, da nici asta nu... Sau, mă rog, arată de ce doare mai tare, nu ce stârnește durerile.” „Așa-i, recunosc urologul, cred c-ar merge și o ionogramă...” și întoarse hârtiuța pe partea cealaltă. Parker-ul îi curgea. Asistenta folosea un pix ieftin, transparent, un băț de plastic, care scria ceva mai gros. Ea completa, încruntată, registrul, te întreba cum te cheamă, câți ani ai. Virgulelele erau lungi, buclele curajoase.

Să revenim însă la repaosul de după consult al lui Edi. Distanța dintre pat și icoana de deasupra se lărgea. *Chillout*-ul își făcea, alene, efectul. Rozul acela diabetic îl deprima și îmbia. Deopotrivă. Într-o asemenea hârtie nu se putea împacheta decât ceva dulce: o napolitană Nugat sau un baton dietetic. În niciun caz, slănină sau sângerete. Își făgădui să îndosarieze tot, să țină cea mai strictă evidență. Aerul se rarefia, ecranul compului era tot mai placid. Printurile cu analize, rubricile lor glaciale vor fi mai sterile decât pansamentele. Vor sfinți ele însele locul.

II

Nimeni nu își putea imagina prin ce trece. Secretul, uneori, îl întrema. Cămașă cu pătrate mari,

mâna, unghiile erau ale unui ins heraldic, sănătos, ale unui abil conducător de ședințe.

– Bun!

Puse palma pe masă și își răsfiră degetele. Și închise telefonul. Un junghi crunt îl trăsni. Dădu sec cafeaua. Nu mai apucă ceșcuța de coadă. Blugii îi erau oranj. Cureaua și sacoul, maro. Edi Cristea se asorta atent. Pe asta se și baza: pe potriveala culorilor mai mult decât pe brandul și calitatea hainelor. Sacourile, majoritatea, erau second-hand.

Referenta Delia se făcu că bate. Dosarele le ținea la piept. Alegea, mai tot timpul, un sutien care să-i domolească sânii, fermi altminteri, zvăpăiați.

– Io, se opri în prag, cu programările am venit, și se rezemă de ușă. Pantofii aveau tocuri subțiri.

– Te rog!

O invită ritos să intre. Delia își prinsese părul. Exact cum îi plăcea lui: strâns. Doar lemnul de brad îi despărțea – biroul lui verde, lăcuit. Penisul i se întări și o serie scurtă de înțepături îi sfredeli pulpa dreaptă. Păli sau i se păru că. Referenta îl privea fix.

– Something wrong?

– O măsea mă...

Știa: Delia dădea ture pe la dentist, o auzise plângându-se pe coridor.

– Io, pe aia de minte tre să o scot. Silă mi-i, pe cuvânt. Îți las dosarele.

– Mai bine, să mă uit în tihnă peste. Că, mai puțin, și vin niște...

Dădu, sec, din mână.

– Niște...

– Muscoi, c-alt cuvânt n-am, care mă tot bâzâie de la o vreme. De la o fundație, niște... Și, -n plus, tre s-o tund acuma până într-un loc, c-am tot amânat.

– Ce fain îi... Referenta luă pixul Schneider de pe agendă și apăsă melancolică bumbul. Cum scrie, ia să văd?

Și trase o linie pe o ciornă împăturită.

– Ia-l!

– Nu, îl puse pe coperta neagră la loc, îi prea fain.

– Ia-l, mă!

O încurajă și din cap.

– Da-i scump!

– Ia-l! Schneider-ul era negru, lucios. Mina aducea a săgețică de sarbacană. Să nu te mai aud acuma, că n-ai cu ce să tragi linie – să scazi, ca să zic așa, sau să aduni.

Durerile-i urcară-n umăr.

– Merci. Delia mai apăsă o dată bumbul și menținu presiunea. *Edi*, scria ținând pixul în pumn, *Cristea*. Ia uite și întoarse foaia înspre el.

– Șterge, să nu..., și îi făcu ștregărește cu ochiul, să nu mi-aud iar că-s dus, că-mi scriu, ca la școală, pe bancă, numele pe-aicea.

Femeia se îndepărtă spășită. Fundul i se lăsase. Picioarele i se îngroșaseră. Era frumoasă totuși în blugii prespălați, bluzița cu guler jos și sacoul negru. Chiar dacă gura i se zbârcea. Pielea, mai precis, deasupra buzelor era tot mai plină de pliuri.

III

Ușile Casei de Asigurări de Sănătate se deschiseră după câteva secunde. (Pe drum îi trimise Deliei un e-mail cu *D.F.* la subiect, inițialele ei. Atât). Senzorul era tot mai chior. Gardiana se lăfia crăcănă.

– Pentru card...

– În dreapta!

Și îi făcu, scurt, semn. Gresia era alunecoasă. Plăcile, spre mijloc, aproape albe. Pe margini, doar, păstrau niște urme vagi de crem. Încă o ușă se deschise, avea rame albastre și ea. Coadă pornea de la preș, șerpuia. Banchetele erau pline. Câțiva (ne)asigurați se rezemau de pereți. Cămășile se lipeau de piele. Neoanele albeau și mai tare. Tot. Deasupra puhoiului se înălța o scară de fier. Meșterul se cățăra și se crăcăna la rându-i. Era proaspăt bărbierit și dat cu spirit. Fața îi lucea aspră. Își aduse, la un moment dat, aminte de bască – o agățase de scară – și și-o puse pe țeastă. Își strecură apoi șurubelnița în buzunar și începu să și-o aranjeze. Oblic, peste o ureche.

– Ogîndă, răcni un plăvan, maică-sa își lua tenisiunea, nu-ți trebe?

– Vezi să nu-ți bag io altceva în ochi!

Nu se temea. Lovise de atâtea ori cu cheia franceză. Culcase, la viața lui, cinci-șase zurbagii cel puțin. El însuși avea un semn care, ce-i drept, se cam resorbise. O creștătură demnă. Nici alunițele nu-l speriau. Învățase de la bunică-sa să le taie cu firul.

Edi ieși. Gardiana își sugea buza.

– Dacă nu mi-o venit, doamnă, cardu prin poștă, dacă nu mi-o ajuns...

– Da s-o emis, ați verificat pe site?

„Aici doare acu – era cât pe ce să se scape și să se bată în tibie, să își suflece chiar nădragii – și voi ați rătăcit cardu, că de-aia nu l-am primit.” Un rânjet de linx îi slugi figura.

– Sunați, domnu meu, io știu ce să zic, și întrebați.

– Director, aicea, cine-i?

– Țeicu.

– Aurelian?

Numele îl știa din ziare.

– Ahăăă, dădu, la fel de cinic, din cap gardiana. Ți fi văr cu dânsu. Primar.

– Frate, îi întoarse Edi spatele, de cruce.

Ușile se deschiseră, de data asta, instantaneu.

De cum îl văzuse pe net, cardul îi păruse un obiect dulce ca mierea, poliflor. O *bucățea* de plastic care avea să se piardă printre celelalte. În micul său scrin sau portofel.

IV

Muscii au venit chitiți. Erau reprezentanții unei fundații din care urma să se desprindă un partid. Înceau să prindă un loc mai în față la manifestări, să își facă un nume cât de cât. Edi i-a tot amânat și refuzat – și pe Facebook, și la telefon. Până n-a mai avut încotro. Îi primi în sala de ședințe de la doi. Cercetătoarea slăbise. Lui Edi nu îi venea să creadă. Membrele îi aduceau a tulei. Sâni abia îi înțepau bluza. Nu mai rămăseseră decât sfârcurile – le linsese cândva – ca două căcăreze. Sprâncenele, din contră, i se îngroșaseră. Ochii i se retrăseseră, ca două mingi sparte, în orbite.

– Miroase a rânced aicea, fruntea oengistei se încreți, ca acuma douăzeci de ani, pe cuvânt, totu-i, își frecă degetele, la fel de...

Se zgribuli, nu mai continuă fraza.

– Înc-o dată, a ce-ți miroase?

– A rânced, ce nu-i clar, a mucigai – asta-i, exclamă bucuroasă. Bine, tu nu cred că mai simți.

– Oi fi mucegăit și io, m-or fi năpădit ciupercile și n-am observat.

– Să știi, și își strânse eșarfa. Tapetu și ce-ați mai schimbat: lustrele?

– Și restu, că-n vopsea de ulei era tras tot, cu dungă de-aia căcănie la jumătatea peretelui.

– De ani de zile, oricum, n-am mai intrat într-o instituție care să duhnească. Efectiv!

I-ar fi sfărâmat, cu o bară de inox, tibiile și pisat oscioarele în mojar. Era o japiță ahtiată după salata de vinete, care icnea ascuțit când se futea.

– Are rost să ne certăm?

Cercetătoarea: – Nu știu!

– Apolitismu vostru-i formal, v-am mai spus. Că fundația asta și îi: un șiretlic, o diversiune prin care încercați să vă furișați pe sub uși. Da nu vă gândiți ce precedent creați: că, dacă ne asociem azi cu voi, mâine vine asociația de pe lângă partidu X și cere fix același lucru: să le găzduim și lor o manifestare. Și prima grijă, normal, o să fie să șteargă pe jos cu voi. *Ca cu* ultima gioarsă.

– *Ca cu?*

– Poftim?

– *Ca cu*, asta-i exprimare?

Și la cursuri tot așa proceda: vâna chichițe și i le arunca, apoi, în față vinovatului / vinovatei, care devenea domnul *ca că* sau domnișoara *că cu*. „Adeneu, o spurcă Edi în gând, să se strice-n tine, neamu, ca zacusca să-ți putrezească.”

Aitistul, celălalt oengist, trase grav aer și interveni:

– Și de ce refuzați să colaborați cu noi, că tot oen-ge suntem, la urma urmei, și nu refuzați și fundația *Speranța*, de exemplu?

– Câtă vreme, Orvoș, cu subiect și predicat, o declarat că sunteți placenta viitorului lui partid și voi

v-asumați chestia asta, sunteți politici, nu-i mai niciun dubiu... Chiar dacă la modu indirect. Deci io ca la Iliescu sau ca la Orvoș însuși, ca să nu vă supărați, mă uit la voi.

– Da noi, răbufni aitistul, măcar nu ne-ascundem.

– De acord. Și respect chestia asta. Deci puteți..., critică-mă, hai, c-am început cu *deci*, scoate-mi ochii. Interlocutoarea se hlizi. Era urâtă, într-adevăr, și tocmai asta îl ațâța. Dinții îi tindeau spre crem. Puteți trimite câte un reprezentant la manifestări, să ia cuvântu, la lecturile publice, să citească, da n-o să-l prezentăm ca membru de pre-partid, ca să zic așa, *ci ca* doctor, inginer, ce-o fi. Cu toți procedăm așa.

Cercetătoarea: – *Ci ca...*

– Da, auzi, cuvinte mai lungi nu ești în stare să repeți? Că și papagalii pot mai mult.

– *Ci*, buzele i se țuguieră și, la fel de brusc, se desfăcură: *ca*. Roșeața lor avea să-i stăruie, cu zilele, în minte. Tu nu vezi că două fraze nu legi, că nu înnozi, de fapt, fără o cacofonie?

– Chiar, în spaniolă sau combinat, mă rog, poți repeta: *chica*¹? Astea-s figuri de disco-bar ce faceți voi, de...

Gesticulă ostentativ și se lovi cu unghiile de masă.

– Au, făcu Cercetătoarea!

– Ți-o fi pușcat vreo siguranță, o fi explodat... Dă-i *ca când* sughiță, îi făcu semn aitistului, una peste spate. Fratern, așa. Sau *ca când...* Are, pe bune acuma, sens miștou ăsta? Că și fereastra am putea să v-o trântim în nas, nu numa ușa, după ce ne-ați folosit materialele fără acordul nostru. V-aduceți aminte: filială când ați deschis la Jimbolia, unde ești și președintă de

1 Fată (în lb. spaniolă).

onoare, și ați avut nevoie de poze cu localitatea. Alea erau făcute de noi, proprietatea noastră, copyright... Chiar, cuvântu ăsta poți să-l... : *copy-*, hai, *-right*. Și încercă să râdă, împăciuitor.

– Aolio, Cercetătoarea își atinse pieptul cu palma, mă faci hoată?

– Tu te...

Ar fi vrut să rostească formula completă: *tu, pe tine, te* (acuzi), dar se pierdu. Ochii fostei iubite se bulbucară.

– Tu, arată cu degetul înspre Edi, m-acuzi? Și își atinse din nou pieptul: cu vârful arătătorului, cu unghia mai precis. Bluzița se mula perfect pe trupul așchilambic. Na, las că vezi tu!

Și domnișoara lector i se înfățișă, dintr-odată, drept vulpe. Oamenii aveau pentru Edi un pattern secret, un radical. Femeia din fața lui se sclifosea la întruniri și se unduia. Trăgea liniuțe cu stiloul. Lua atitudine, act. Rahatul îi era tot mai roșcov, mai păstos.

– De când fac planton aici, de când semnez ultimul și pun ștampila, un politician, să fie clar, nu s-o băgat, n-o dat un telefon măcar. În toți anii ăștia!

– Oameni de oameni...

– Deci, ca să nu existe dubiu, n-o să fim nici platformă, nici preș, pentru Orvoș, da? N-o să ieșim cu prapuri cu chipul lui prin oraș.

Cercetătoarea tuși în pumn.

– Io știi ce nu înțeleg: cum puteți sta așa? Cum puteți lâncezi în halu ăsta...

Edi: – Râncezi.

– ...Când îs atâția care... Adelina, de exemplu, se întoarse discret înspre aitist, doctor îi în strategii culturale.

– Expertă-n tabele, altfel spus.

– Ha-ha...

– Iară o dai pe onomatopee?

– Hi-hi-hi

Aitistul tresări:

– Știi cine-ar mai fi bun: Arthur...

– Oh, daaa!

– Da, auzi, Edi își lăsă capul într-o parte, fac și minuni ăștia, preschimbă pâinea, izgonec draci?

– Treabă fac!

– Să-nțeleg c-aveți liste cu viitoare și viitori, ca să zic așa.

Cercetătoarea: – Și foste, implicit, și foști.

– Mă copii, mă, -n urbea asta numa părinții și vecinii dacă știu de voi, că de-asta și faceți tãmbãlãu. V-agățati de câte unu mai cu detentă, -l căpușati... Io nici măcar n-o să vă pronunț public numele. Lu Orvoș, dacă-i cazul, îi scriu direct, că, și-așa, numa-n show-uri o ține.

– O să ți-l pronunțăm noi! Joi acuma, la dezbatere.

– Să nu uit, bine c-ai...

Și aitistul îi livră invitația. I-o pasă peste masă. Plicul patină.

V

Viciul Cercetătoarei erau ouăle. Își puse unul la fiert cum ajunsese acasă. Un ou de la Kaufland, alb. Nu se mai schimbă. Se rezemă de mäsută și își masă nasul, bărbia. Se și scobi în nas. Își vârî degetul în nara dreaptă și scoase, până la urmă, un muc.

Mânca de-a-n picioarele și acasă uneori, nu doar la bufetul universității. Purta fuste mulate, lungi.

Când încercă să îl scoată, oul lunecă înapoi în ibric. Stropi fierbinți îi săriră pe mâini.

– În *chizda*, foarte rar înjura așa, mă-tii! Și răsturnă ibricul peste aragaz, îl împinse cu lingurița.

Edi ajunse cam pe la aceeași oră acasă. El mânca-se în oraș și băuse o bere. Făcu o baie, era una dintre curele lui, și se întinse. Perna i se strângea în jurul capului. Ghearele-i pătruseră în orbitele oengistei. Globii oculari i se scurgeau pe față: zeamă ambiguă și sânge. Îi desfăcu apoi craniul, îl rupse, ca pe o pâine, în două. Creierul făcu *pleosc*. Pe o podea fosforescentă. Își omora dușmanii, își imagina că. Pe Cercetătoare o sfâșie. Sternul i se desfăcu lin. Mașele, la fel. Și în cameră începu să pută a rahat neeliminat.

VI

Joi, la nouă, coborî din Loganul de servicii în fața CAS-ului. Ca data trecută îmbrăcat, exact la fel. Cu și-returned chiar mai strânse. Coadă nu mai ajungea până la preș. Scara zăcea rezemată de peretele din dreapta. Ficușii erau, parcă, mai mulți. Sau mai vizibili. Îi udau, ca în fiecare dimineață, cu oala. O oră, oricum, tot trebuia să aștepte. Își vârî și cealaltă mână în buzunar. Și se ridică, scurt, pe vârfuri. Sacoul doamnei de la ghișeu era indigo. Bluza, albă. Bărbatul ajuns la rând scoase încă o foaie. Se venea cu trenul de pe sate, cu mașina sau autobuzul. Cafea se bea la sticlă inclusiv. Coșul era aproape gol. Sacul menajer, un hău cu falduri. Îl împinse și mai în colț cu piciorul. Insul din față părea o plătică, cel de mai încolo puțin, un caras. Căciula de blană a unei femei ar fi putut aștepta câteva luni. Obrajii i se lăsau. Ca la mopși. Cerceii lați,

de aur, pendulau. Se scărpină, la un moment dat, sub nas – oja îi era portocalie – și își îndesă vata în urechi. Fusesse un cadru, fără îndoială, temeinic. Șervețelele umede nici acum nu-i lipseau.

– Următoru, se auzi vocea funcționarei indigo! Cel „deservit“ se dădu un metru, nici atât, într-o parte. Își netezi foile și le împături la loc. Edi deveni, brusc, sigur că sticla maronie a geamurilor era dulce. Cola congelată. O puteai, lesne, zdrumica. Sau chiar suge. Un desert murdar, ce mai. Zgârie mazăga cu unghia și se linse. Nu conștientiză decât după câteva secunde gestul. Capul începu să-l mănânce. Gardiana își făcu cruce. Nu o salută nici la plecare, trecu valvârtej.

La birou, îi ceru cardul Deliei. Să pună, măcar, mâna pe unul. Obiectul era, într-adevăr, poliflor. Culoarele, ușoare.

– Pufarin zici că-i! În lapte, știi cum, ca pe un biscuit, l-aș înmuia. Un colțișor mă lași să rup? Și îl întoarse pe partea cealaltă. Florio, așa-mi vine să-l botez.

– Āla-i ulei!

– N-are asta nicio...

– Importantă, ă?

– Pe bune, acuma. Că *cuvântu* ăsta-l evocă. Deci ăsta-i numele real, de fapt. De Florio o să și întreb când mai sun, ca la Kaufland, să creadă ăia că-s nebun, că cer, la Casa de Asigurări, ulei.

– Florio, nu vă supărați, referenta se așeză, mai aveți?

VII

Dezbaterea începu la fix. Pe locurile neocupate, zăceau cartoanele cu numele celor care nu onoraseră